

Det revolutionära nätverket

Ebok om att högern och vänstern har samma agenda

De senaste tjugofem årens massinvandring till Sverige - en invandringspolitik som är utan motsvarighet i vår historia liksom i vår omvärld - föranleder ständigt samma frågor: Varför? Hur kunde det bli så här? Vem/vilka har bestämt och när bestämdes det att Sverige skulle omvandlas från ett svenskt till ett mångkulturellt samhälle? Vad är syftet? Hur skall det gå för Sverige? Vad skall det bli av svenskarna?

Fri Information kan naturligtvis inte ge de exakta och uttömmande svaren på dessa ödesfrågor. I följande artikel försöker vi emellertid belysa vissa förhållanden som har avgörande betydelse för den pågående upplösningen av det svenska samhället.

För 25 år sedan var Sverige fortfarande ett etniskt nästan fullständigt homogent samhälle. Invandrarna utgjorde några få procent, flertalet nordbor. Sedan dess har vårt land varit offer för en massiv invandring, till allt större del från sydeuropeiska och utomeuropeiska länder.

Den avgörande frågan är varför vårt land öppnades för en omfattande invandring. Lika viktigt är att undersöka den sedan nära två decennier pågående massmediala kampanj i vilken mer eller mindre illegala invandrare döps till flyktingar samtidigt som ansvarstagande demokratiskt sinnade medborgare, som motsätter sig nedbrytandet av det svenska samhället, misskrediteras som "rasister" och nazister.

Vilka krafter ligger bakom kraven på fortsatt invandring - maskerad som flyktingmottagande - trots landets svaga ekonomi och rekordstora arbetslöshet? Samma krafter som motsätter sig alla besparingar inom den offentliga sektorn.

Hur kommer det sig att hela det officiella samhället mobiliserats i en intensiv kamp mot en nazism som enligt säkerhetspolisen (Svenska Dagbladet 01.02.96, Aftonbladet 02.02.1996) är en mycket marginell företeelse utan fara för demokratin? Samtidigt utnyttjas nazismen under 1930-talet och andra världskriget av dagens svenska makthavare som vapen mot den egna befolkningen.

För att förstå detta och mycket annat i 1990-talets svenska samhälle måste man känna till extremvänstern, dess metoder och mål.

Inte bara extremvänstern

Extremvänstern är långt ifrån den enda maktgruppering som arbetat för invandring, men dess inflytande har varit och är fortfarande betydande, samtidigt som den har ett bestämt mål. Det är viktigt att så många som möjligt kommer till insikt om extremvänsterns strävan att skapa stora etniska minoriteter i ett tidigare etniskt homogent samhälle.

Andra grupperingar med intresse av massinvandring är ledningen inom SAF och den nyliberala falangen inom Moderata ungdomsförbundet.

Gramsci-vänstern

I två utmärkta artiklar i tidskrifterna Makt & Media 5/95 och Den Svenska Marknaden 2/95, avslöjade samhällsdebattören Jan Gillberg hur den svenska 60-talsvänstern skapades.

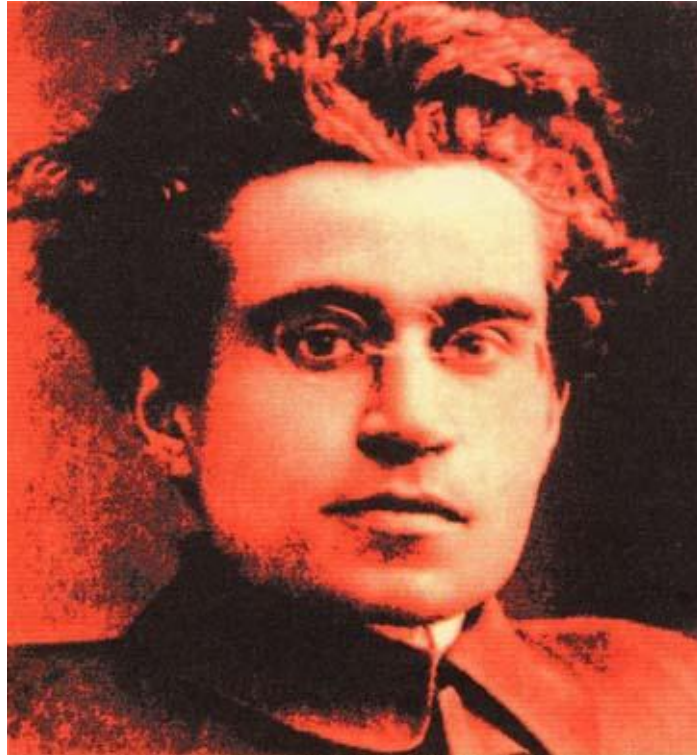
Gillberg skrev:

"Det var då - åren före 1968 - som 'nyvänstern' byggdes upp till den mäktiga politiska rörelse den sedan blev. Och det var inom 'det etablerade samhällets strukturer' det skedde. Det skedde inte inom den politiska partistrukturen - inte i första hand. I första hand skedde det inom massmedierna - den nya tidens, informationsålderns reella maktcentra."

Vidare:

"Men ingendera kommer av sig självt. Nätverken måste spinnas och tidsandan måste i varje fall förlösas. Med tillgång till starka och välfungerande nätverk är det också möjligt att manipulera tidsandan - ge den ideologiskt innehåll. För det senare krävs mer än skickligt hantverk - det krävs en strategi"

Idén till den strategi vänstern utarbetade hämtades från den italienske socialisten Antonio Gramsci. Gramscis tanke var att hans anhängare skulle ta sig in bakom det borgerliga samhällets institutionella murar för att där utveckla och sprida det nya slags förnuft som vänstern ville inympa - ett socialistiskt förnuft.

Antonio Gramsci

Joakim Israel, professor i sociologi och en av Gramscis svenska lärjungar, beskrev vad man menade i Stockholmstidningen den 27 februari 1966. Under rubriken "*Det obegränsade socialistiska inflytandet*" skrev Israel: "*Vi måste bygga vår strategi på en sociologisk analys av samhällets maktcentra och gå in för att använda den politiska makten till att systematiskt skaffa oss inflytande över alla samhällets institutioner.*"

Gillberg hävdar att det var en samordnad aktion i vilken hela Europas kommunister deltog. Som bevis anförde han att publiceringen av Gramscis skrifter i Europa kulminerade åren före 1968, framför allt i Frankrike och Tyskland. Gramscis viktigaste bok "*En kollektiv intellektuell*" gavs ut på svenska 1967.

Jan Gillberg skrev vidare om Expressenmedarbetaren Anders Ehnmark, som 1963-68 var kultursidans särskilde "*utrikesredaktör*" med placering i Rom. Gillberg har föhämtat information om Gramsci-vänstern från just Ehnmarks memoarer. Ehnmark placerades i Rom inte för att rapportera till Expressens läsare om dagens händelser i Italien utan för att utbilda sig i italienskt socialistiskt tänkande med Gramsci som centralfigur.

Från Rom gjorde Ehnmark utstickare till Kuba och ett antal nya afrikanska socialistiska statsbildningar. Gillberg kommenterade: "*denna märkliga verksamhet, som skulle få så stor betydelse för det svenska mediaklimatet och därmed för samhällsutvecklingen, finansierades således av Bonnierkoncernen - dvs av den institution som jämte Sveriges Radio-TV utgjorde hjärtat i den 'befästning' bakom vars murar det gällde att ta sig.*"

Närmast ansvarig för detta var tidningens dåvarande kulturchef och senare chefredaktör, Bo Strömstedt.

Bo Strömstedt

Politisk religiositet

Extremvänstern kan snarast beskrivas som en religiöst färgad trosriktning, i vilken Karl Marx utopi om det klasslösa kommunistiska samhället har en central funktion. I motsats till de traditionellt religiösa samfundet, som förväntar sig att deras utopier skall förverkligas först i livet efter detta, strävar extremvänstern efter att förverkliga sina ideal i denna världen.

Dess möjligheter till parlamentariskt inflytande har varit svagt. Inte ens under sin storhetstid under slutet av 60-talet och 70-talet lyckades man mobilisera mer än en ytterst marginell del av väljarna. Mätta magar gör ingen revolution. I ett politiskt stabilt samhälle med hygglig levnadsstandard låter sig inte medborgarna förföras av utopiska locktoner.

Inom extremvänstern är man givetvis medveten om detta, och har inriktat sin verksamhet på att bryta ner det "*borgerligt kapitalistiska samhället*" för att kunna "*skapa ett revolutionärt samhällsklimat*". Demokratins fri- och rättigheter utnyttjas hänsynslöst för att avskaffa densamma. När man väl kommit i maktställning avser man givetvis att förvägra meningsmotståndarna samma rättigheter.

Trender och tendenser, som man hoppas på sikt skall söndra samhället, underblåses, och viktiga institutioner, som bär upp samhället, misskrediteras. Familjen, traditionerna, Luther och den numera avskaffade svenska hederligheten och arbetsmoralen - allt står i vägen för extremvänsterns maktambitioner.

70-talsvänstern gav internationalismen och kampen för "*fred*" (i realiteten pax sovjetica) och global rättvisa stor tyngd. Sovjetunionens strategiska och maktpolitiska intressen skyttade i bakgrunden, när svenska femtekolonnare villigt gick dess ärenden. I vilken utsträckning invandringen aktivt användes som ett led i en strategisk krigföring från Sovjetunionen och dess svenska springpojkar kommer vi aldrig att få veta, såvitt inte någon av de ansvariga träder fram med en bekännelse. Men kan det verkligen vara ren slump att svenska media i mitten av sjuttioalet började kalla invandrarna för flyktingar? En stor och för Sverige på sikt destabiliserande invandring skulle givetvis vara mycket gynnsam för Sovjetunionen.

Visserligen gick det att infiltrera och till stor del styra det borgerliga samhället genom kontrollen över media, men demokratin och marknadsekonomin bestod. När ett ökande antal "*flyktingar*" och illegala invandrare från Mellanöstern och Latinamerika började söka sig till Sverige under 70-talet, var extremvänstern inte sen att inse de möjligheter som erbjöds.

Söndra och härska

En omfattande invandring ger ett arbetskraftsoverskott som försämrar reallönerna för arbetare och tjänstemän. Samtidigt belastas det sociala systemet, sjukvård, pensioner och andra samhällsliga åtaganden så hårt att de på sikt kommer att bryta samman.

I synnerhet de latinamerikanska "*flyktingarna*" innebar ett stort tillskott av nya sympatisörer för extremvänstern, som därför hade uppenbara skäl att kräva en generös flyktingpolitik.

Nyliberalerna med moderata ungdomsförbundet i spetsen har använt sig av invandringen för att bryta ner det för dem så förhatliga välfärdssamhället. Deras åsikter återspeglas ofta på Svenska Dagbladets ledarsida och i böcker från Timbro. Nyliberalerna delar strategi och målsättning med den revolutionära vänstern, men den senare har sedan tänkt ytterligare ett steg och insett att de försämrade villkoren skapar den eftersträvade revolutionära situationen. Vänstern är dessutom väl medveten om att en invandring av folkgrupper

markant avvikande från ursprungsbefolkningen på sikt skapar etniska konflikter och motsättningar som försvagar samhället.

Förutom "flyktingpropagandan" byggdes under sjuttio- och åttiotalen i media upp en föreställning om att invandringen hade en naturkrafts ofrånkomlighet, och att de som motsatte sig den var "rasister" och "nazister".

I Sjöbo mötte de subversiva krafterna för första gången motstånd som man, något oväntat, inte rådde på. Den hätskhet och de metoder med vilka media mötte Sjöbopolitikernas vägran att teckna kontrakt med invandrarverket, avslöjar vilken vikt man tillmäter invandringen. Sjöbocentern hotade extremvänsterns strategi. Medias hätska reaktioner på "Sjöboandan" kan hänföras till rädsla för att Sjöbos exempel skulle sprida sig. I flera kommuner fanns kraftig opinion mot "flyktingmottagande". Det var följaktligen viktigt för media att krossa Sjöbo innan fortsatt "flyktingmottagande" och invandring stoppats.

I Sjöbo stödde man sig på en rapport från Riksrevisionsverket som visade att 90 procent av de kommun-placerade "flyktingarna" förblev bidragsberoende, ett faktum som media noggrant undanhöll allmänheten.

Riksrevisionsverket visade i en rapport att redan 1987 förblev 90 procent av de kommunplacerade "flyktingarna" bidragsberoende. Trots denna varningssignal ökade invandringen under de kommande åren, för att under toppåret 1994 uppgå till nära 73 000 personer. Åren 1987-1994 beviljades 397 000 uppehållstillstånd, vilket innebär att Sverige varje år tog emot i genomsnitt drygt 44 000 personer.

Källa: Riksrevisionsverkets revisionsrapport 1988.02.15;

Statens invandrarverk, Tillståndsstatistik)

Revolutionära soldater

En tredje orsak till varför vänstern vill ha invandring är att svensken anses vara för bekväm för att göra revolution. Invandrare och "flyktingar" behövs som soldater i den revolutionära armén. Detta visas inte minst av de s.k. "antirasisternas" strävan att engagera utländska ungdomar i "kampen mot rasismen". I sina flygblad och tidningar brukar de påpeka att det

inte är invandrarna som är problemet utan det är det kapitalistiska systemet som skapar "rasismen", och att svenskar och invandrare tillsammans skall göra rent hus med detta system.

De antidemokratiska krafterna har med tiden lyckats engagera allt fler invandrare vid olika demonstrationer och pöbelupplopp.

I våras knivskars två skinnhuvuden i Vänersborg sedan de jagats av ett gäng somalier. Somalierna leddes av två svenskar med anknytning till AFA och de militanta veganerna. Ett av skinnhuvudena knivskars svårt, och det var enligt Vänersborgspolisen ren tur att han inte fick sätta livet till.

Ett annat exempel på att allt fler utländska ungdomar attraheras av revolutionärerna är den ytterst våldsamma s.k. motdemonstrationen i Trollhättan i samband med den nazistiska hyllningen till Rudolf Hess i augusti 1996. Organisatör för "motdemonstranterna" var Glenn Möllergren från Elevkampanjen i Skåne. Elevkampanjen ingår tillsammans med bl. a Iranska flyktingrådet i föreningen Stoppa rasismen i Malmö och är en utbrytargrupp ur den trotskistiska kamporganisationen Offensiv. Trotskisterna försökte under 70-och 80-talen infiltrera socialdemokraterna.

Vad vi såg i Trollhättan har vissa likheter med de metoder som användes av bolsjevikerna vid oktoberrevolutionen 1918 och av kommunister och nazister i 20-talets Tyskland.

Snäckjägarna och de militanta veganerna

Extremvänsterns militära gren har under senare år utfört ett stort antal politiska attentat. Som exempel kan nämnas att Antikapitalistisk Aktion den 14 april i år med en brandbomb fullständigt förödde kontorslokaler i Umeå tillhöriga ett helägt dotterbolag till Shell och samtidigt gjorde åverkan på en av bolagets bensinstationer i samma stad. En dag senare hittades tre hekto sprängdeg och pentylstubin som apterats för att spränga stationen i luften. Två månader tidigare hade två andra Shellmackar i Umeå fått sina bensinpumpar sönderslagna. Värdet av det sönderslagna uppgick till sexsiffriga belopp (Västerbottenskuriren 96.04.15 och 96.04 16).

En liknande aktion mot en Shellstation utfördes i Västerås tre veckor senare samtidigt som en koalition av Ung Vänster, Grön Ungdom och Fältbiologerna proklamerat demonstrationer mot Shells oljeutvinning i Nigeria. Deltagarna i Shellaktionerna kallar sig numera för "Snäckjägarna".

Shellstationer i Lund har flera gånger attackerats. Natten till den 23 oktober i år anlades en mordbrand i en Shellstation i Lund. Två 18-åringar har häktats. Den ene, som erkänt, är framträdande SSU-politiker (Skånska Dagbladet 96.10.29, 11.08 och 11.13, Aftonbladet 96.10.26).

Aftonbladet valde dock att inte nämna partinamn. Polisen har vid husrannsakan funnit bevis för även en annan Shell-attack i form av brev från SSU-aren till en kvinnlig vegan i Umeå. Polisen fann brevet vid husrannsakan. Tystnaden i etermedia har varit total. Tänk, om det varit en s.k. högerextremist som överbevisats om attentat - justitieministern och rikspolischefen skulle omedelbart kallats till intervjuer i nyhets- och debattprogram. Ett bevis bland många på den dubbla måttstockens nyhetsförmedling.

Militanta veganer, d v s samma gruppering som står bakom Antikapitalistisk Aktion, har vid ett flertal tillfällen utsatt slakteribilar för skadegörelse, främst i Umeå. De militanta veganernas framfart är väl känd även på andra orter i Sverige, men deras verksamhet brukar av media aldrig beskrivas som organiserad politisk terror utförd av extremvänstern.

Kommando Gudrun Schyman

Under valkampanjen hösten 1994 inför EU-valet fick EU-anhängarna sina valstugor vandaliserade vid upprepade tillfällen, oftast i Västerås. Trots att förövarna videofilmades och igenkändes som tillhörande Ung Vänster, lyckades polisen mot deras nekande aldrig bevisa deras skuld till just dessa attentat. Däremot greps Ung Vänsteranhängare försedda med brandbomber. Ung Vänsters lokaler i Västerås visade sig vara omvandlade till

produktions- och lagringsplats för diverse bomber. Ungdomarna kallade sig för Kommando Gudrun Schyman.

Dåvarande förbundssekreteraren i Västmanland, Jenny Lindahl, har nu som riksordförande för Ung Vänster envist försökt förneka sambanden mellan Ung Vänster Västmanland och våldsaktioner.

Alliansen

När extremvänstern började engagera sig i flyktinginvandringen, placerade man med avsikt en social bomb i det svenska samhället. Socialdemokraterna och borgerligheten blev snabbt medskyldiga genom en låt-gå-politik. Mediavänstern och det politiska etablissemanget har vuxit samman till en enhet mest intresserad av att tillvarata sina egna intressen.

Den italienske sociologen Vilfredo Pareto framlade efter studier av den franska revolutionen teorin att revolutioner uppstår, när en ny framväxande elit utestängs från makten. Av rädsla för att en utestängd 68-vänster skulle revoltera beslöt därför socialdemokratin att i förebyggande syfte assimilera den. 68-vänstern blev därigenom rekordsnabbt en del av makteliten, främst genom framskjutna positioner inom radio- och TV-monopolet.

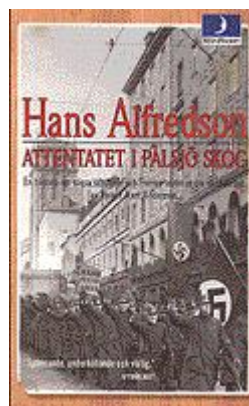
De borgerliga partierna och socialdemokraterna blev lätta offer för 68-vänsterns manipulationer. Invandringspolitiken är endast ett bland många exempel. De etablerade politiska partierna blev därför snabbt medansvariga för en invandringspolitik som redan från

början var inriktad på att göra Sverige till ett mångkulturellt samhälle. Få eller ingen av de ansvariga satte sig in i vad detta skulle betyda. Att konsekvensen skulle bli att det svenska folket på sikt ersattes med invandrare verkade ingen reflektera över, i vart fall föredrog man att hålla tyst.

När nu följderna av ett kvarts sekels okontrollerad massinvandring börjar bli omöjliga att dölja, ägnar sig politiker och opinionsbildare med stor energi åt att förfalska verkligheten.

Givetvis har man helhjärtat stöd från media. "*Kampen mot rasism och nazism*" är ett utmärkt medel, avsett att avleda uppmärksamheten från problemen och skrämmer svenskarna till fortsatt undergivenhet, passivitet och tystnad. Politikerna har blivit medias gisslan, samtidigt som nazismen används som vapen mot det egna folket i syfte att genom skrämrel undertrycka alla tendenser till motaktion. Ett av de senaste motbjudande exemplen - men säkert långt ifrån det sista - är Hans Alfredsons utpekande av namngivna svenskar välkomnande Adolf Hitler vid en tänkt nazistisk ockupation av Sverige 1941, skildrat i den nyutkomna *Attentatet i Pålsjö skog*.

Genom att smälta samman med makteliten har mediavänstern utökat sitt inflytande. Det framgår bland annat av att den tidigare medarbetaren på den anarkistiska tidningen Brand, Anna-Lena Lodenius, författare till boken Extremhögern, och hennes man Per Wikström i våras deltog som experter på högerextremism vid ett seminarium på Polishögskolan om bekämpande av "rasism" och "höger-extremism" under ledning av rikspolischef Sten Heckscher.

Lodenius och Wikström har sedan något år, åtminstone officiellt, brutit med de våldsinriktade grupperingarna inom vänstern och anträtt en mer salongsfälig väg. Det är dock svårt att ta deras enögda engagemang mot högerextremism på allvar så länge de inte tar avstånd från extremvänsterns terror mot meningsmotståndare. Försvaret av demokratin måste vara försvaret av allas demokratiska rättigheter och likhet inför lagen.

Extremvänsterns allians med det politiska etablissemanget innebär att den ges avsevärt inflytande över polis och rättsväsende, med uppenbar risk att Sverige i smyg förvandlas till polisstat där människor med "fel" åsikter förföljs och förvägras sina grundlagsfästa rättigheter.

Anna-Lena Lodenius, författare till boken Extremhögern

Visserligen deklarerade SÄPOs experter i Svenska Dagbladet den 28 mars, att rasistiska och nazistiska grupperingar inte utgör något hot mot det svenska samhället. Resultatet av rikspolischefens seminarium har dock inte dröjt. I en intervju i Upsala Nya Tidning den 26 juni deklarerar Sune Byström vid Norrortspolisens våldshotel i Stockholms län det olagligt att dela ut flygblad med texten "*Flyktingar åk hem*", vilket Hembygdspartiet gjort i Sigtuna.

Enligt UNT bedömer Byström uttalanden av det här slaget som "ett klart exempel på hets mot folkgrupp". Polisen har gjort massiva insatser mot påstått rasistisk musik genom tillslag mot konserter i Alunda i juli, respektive Solna i oktober 1996. Högsta Domstolens dom nyligen mot s.k. nazistiska och rasistiska symboler är också en logisk följd av seminariet.

*

I en debattartikel i Dagens Nyheter den 22 augusti skrev polisintendent Eric Rönnegård:

"Det finns för närvarande alltför många exempel på hur invandrarfientlighet och rasism tar sig allt allvarigare uttryck i vårt land, liksom i övriga västländer. Inom så väl EU som i USA vidtas nu motåtgärder. Regeringarna initierar åtgärder mot denna för demokratin samhällsfarliga verksamhet på en rad områden.

Mot denna bakgrund kan den svenska räddhågsenheten med åberopande av yttrandefriheten synas förvånande. Man kan inte säga att detta direkt underlättar rikspolisstyrelsens arbete med att utveckla en effektiv "nationell strategi" mot rasistiska och nazistiska grupper i vårt land."

polisintendent Eric Rönnegård

Rönnegårds artikel visar tydligt hur väl extremvänstern lyckats att på det officiella Sverige överföra sitt eget synsätt.

Godhet som strategi

Både den demokratiska vänstern och extremvänstern argumenterar alltid från ett godhetsperspektiv. Att vilja göra gott ligger i linje med vänsterns grundläggande utopiska värderingar. En rörelse som har det goda som yttersta målsättning har

marknadsföringsmässigt överläge, den får lätt att vinna anhängare och sympatisörer. Men att använda godhet som strategi ger också avsevärda fördelar i den dagliga debatten.

Borgerlighetens kapitulation inför 68-vänsterns anstormning berodde till stor del på att man inte förmådde stå emot 68-ornas godhet. Vilka förnuftsmässiga argument kan hävda sig mot godhet? Vem orkar i längden höra sig beskrivas som ond?

Eftersom extremvänstern vill väl, är man automatiskt ursäktad alla katastrofala missbedömningar. Man ville ju väl. Att verkligheten ständigt sviker det utmålade idealsamhället kan inte bero på brister i den egna ideologin utan tillskrivs misstag och svekfullt beteende hos enskilda partikamrater, exempelvis Stalin.

Vanligt förekommande är frågan om vi verkligen har råd med all denna godhet, denna exempellöst generösa invandringspolitik? Många svenskar har ju snabbt tilltagande ekonomiska problem. Frågan besvaras ständigt av godhetens företrädare med att det är fel att ställa två svaga grupper mot varandra. Få orkar argumentera mot detta **idiotsvar**.

Nazister och kommunister - konkurrenter om samma ideologi

Vänsterns omtalade kamp mot nazism och fascism är av gammalt datum. I 1920-talets Tyskland slogs kommunister och nazister på gatorna. Om inte Hitler tagit makten, är det inte osannolikt att landet blivit en kommunistdiktatur. Kanske skulle hela Europa i så fall ha blivit kommunistiskt, vilket även många svenskar befarade. Skräcken för kommunismen var utbredd efter den blodiga revolutionen i Ryssland.

Detta förtigs alltid av dem som idag beskyller kända och okända svenskar för att ha varit tyskvänliga och nazister. Fram till Ribbentrop-Molotovpakten såg många Hitler som den enda räddaren från bolsjevismen. Efter Hitlers pakt med Sovjet fram till Operation Barbarossa 1941 hade i stället europeiska, däribland svenska, kommunister påfallande välvillig inställning till Nazityskland.

I sin bok *Opinionskampen 1933-1945* skriver Ole Hasselbalch i en fotnot "*i övrigt leder en historisk studie av respektive fascismen, nazismen och socialismen till intressanta slutsatser,*

som både stalinismens korsridare och deras efterföljare borde ta till sig: Det finns ett tydligt släktskap både i deras sätt att framträda, grundläggande föreställningar och metoder - speciellt mellan nazismen och marxismen. Detta fenomen har analyserats exempelvis av Yvan Blot i Socialism och fascism - samma familj. De tyska nationalsocialisterna kan således också anses ha vuxit fram från marxismens antisemitism. Karl Marx skrifter hade faktiskt ett starkt antisemitiskt inslag./...../

Bland det gemensamma godset finner man dessutom den statligt styrda planeringen, ekonomin, och undervisningen, samt koncentrationen av den politiska och ekonomiska makten och - allra djupast - den totalitära människosynen. Gemensam är också ambitionen att genom en revolution bryta med det förflutna.

Målet för de system som har socialismen som moder, säger Blot, har därför fascismen som konsekvens. En officiell, allt omfattande ideologi, ett parti, en diktator, statsstyrning och ett ensträngt propagandasystem".

Skillnaden mellan de båda totalitära ideologierna består främst i deras sätt att marknadsföra sig. När nazisterna uppträder med symboler anspelade på rå makt och militarism, är kommunisterna intelligenta nog att marknadsföra sig som godhetens främsta företrädare.

Av boken Solidaritet - antifascistisk årsbok 1968-69 framgår att "*kampen mot fascismen*" fyllde en viktig funktion även i 68-vänsterns arbete för att underminera samhället. Den betraktades även i det då rådande samhällsklimatet som ett användbart redskap i den omstörtande verksamheten.

Orsaken till de häftiga konflikterna mellan nazister och kommunister skall inte sökas i ett motsatsförhållande utan i ideologiernas likhet. Av en från engelska översatt artikel i den revolutionära tidskriften Folkmakt framgår att fascisterna måste hållas borta från gatorna i arbetarkvarteren för att berövas sitt rekryteringsunderlag. "*Antifascisternas*" slagord vid demonstrationer och upplopp, "*inga fascister på våra gator*", kan härledas från dessa tankegångar.

I själva verket är strategin att skapa ett revolutionärt klimat förenat med ett allvarligt problem. Enligt extremvänsterns egen terminologi betraktar man sig som arbetarklassens företrädare. Men arbetarna är de första att drabbas av invandringens konsekvenser i form av **arbetslöshet, lönepress, försämrade samhällservice och annan social konkurrens**. Det visar sig därför att missnöjda arbetarungdomar attraheras av nazismen, när både den styrande eliten och vänstern sviker. Det är så länge ringa antalet svenska nazister och skinnhuvuden rekryteras också huvudsakligen från arbetarhem.

Därför ser extremvänstern "*kampen mot fascismen*" som absolut nödvändig, om man skall lyckas nå det slutliga målet, det demokratiska samhällets undergång.

Viktigt att tysta kritikerna av invandrings- och invandrapolitiken

Extremvänstern lyckades genom sitt inflytande över media länge tabubelägga invandringen så att allt ifrågasättande var omöjligt, och det stora folkflertalet skrämdes till tystnad. Sedan några år har detta tabu delvis luckrats upp. Enstaka av de stora tidningarnas insändarredaktörer känner sig tvungna att då och då publicera insändare kritiska till invandrings- och invandrarpolitiken.

Den tränade tidningsläsaren har lärt sig att läsa mellan raderna i nyhetsartiklarna. Exempelvis betyder "*svensk medborgare*" invandrare, "*ungdomsgäng*" betyder kriminella, våldsbenägna invandrarungdomar, om bara klädseln uppges som signalement och inte språk, hår- eller hudfärg, vet man säkert att gärningsmannen i varje fall inte är nordbo eller västeuropé. Därför finner extremvänstern och andra förespråkare för multikulti det nu nödvändigt att propagera för kriminalisering av all kritik mot invandringen och integrationspolitiken. Samtidigt vill man återföra ett absolut tabu inom media.

Rättning i leden anbefalldes på 1996 års Bokmessa. Exempelvis påstod Jan Guillou att den svenska staten är främlingsfientlig och journalisterna är medlöpare. "*Landets 16 000 journalister är betydligt farligare för invandrare än landets 500 nazister*", påstod Guillou enligt Nordvästra Skånes Tidningar den 27 oktober. Enligt samma tidningsreferat fick Guillou medhåll av sin journalistkollega Ylva Brune, som hävdade: "*Journalisternas makt är betydligt större än nazisternas genom att det är journalisterna som skapar de bilder medborgarna har av samhället*".

Varför Expo?

Tidskriften Expo har startats av extremvänstern för att bryta motståndet mot fortsatt invandring. Med hjälp av sympatiserande kollegor i press och etermedia kan Expojournalisterna få ut sitt budskap, driva kampanjer och smutskasta meningsmotståndare och andra som står i vägen för det mångkulturella målet. Därigenom kan extremvänstern i

stor utsträckning styra medias verksamhet inom detta område, eller som Expos redaktion uttrycker det i en reklamfolder:

"Sedan starten i september 1995 har Expo blivit en informationscentral för personer som söker information om extremhögerens aktiviteter. Tidningen är 'första strandhugg' för en rad journalister och har gjort research för och bidragit med material till ca 30 dagstidningar och nästan lika många inslag i andra media. Representanter för Expo har vid upprepade tillfällen träffat representanter för myndigheter, skolor, politiska partier och företag som sökt information, samt deltagit i seminarier och föredrag. Expo förmedlar även kontakter till olika utomstående föredragshållare."

Antifascistisk Aktion

Antifascistisk Aktion, Antifa eller AFA, kan snarast beskrivas som den militära delen av Expos verksamhet. AFA och andra grupper med politisk våld på sitt program ingriper mot personer och organisationer som fortsätter att arbeta mot extremvänstern och vars verksamhet man trots makten över media inte lyckats stoppa.

AFAs kontakter med andra militanta organisationer är som framgår ovan intensiva. Många gånger finner man samma våldsbenägna bråkmakare i flera av organisationerna. Eftersom ungdomarna har mycket goda kontakter med journalistkåren kan man återfinna samma namn i anarkist-, vegan-, AFA-, snäckjäger- och antisexistssammanhang som i antirasistdemonstrationer och polisrapporter om upplopp vid exempelvis Hultsfredsfestivalen.

Kalendariets syften...

Expos kalendarium syftar till att övertyga om att det svenska samhället är utsatt för ett massivt hot från högerextremister och nazister. Den mer eller mindre verklighetsförankrade uppräknings- och påhittade brott med "*rasistiska förtecken*" tjänar till att underbygga krav på inskränkningar i yttrandefrihet och organisationsfrihet för dem som ifrågasätter invandrings- och invandrapolitiken och det mångkulturella samhällets förträfflighet. Att taktiken hittills varit framgångsrik visas av alla lovord etablerade media öst över kalendariet men också av en rad illa underbyggda, grundlagskränkande förslag från politiker i olika partier om inskränkningar i medborgarnas fri- och rättigheter. Kampen mot rasism och främlingsfientlighet påstås vara viktigare än värnet av yttrande- och föreningsfriheten.

Sida upp och sida ner redogör Expos kalendarium för våldsbrott begångna av svenskar. Rapporter om att skinnhuvuden och personer med påstått nazistiska sympatier hotat eller misshandlat invandrare, "*antifascister*" eller vanliga svenskar, varvas på ett försåtligt sätt med vanliga slagsmål mellan svenska ungdomar och utlänningar. Om invandrarungdomarnas mångdubbelt större våldsbrottslighet tiger Expos kalendarium försiktigtvis.

... och resultat

Extremvänsterns förmåga att prägla debatt och opinion visas bl. a av en artikel i den socialdemokratiska idétidskriften Arena nr 2, 1996. Med hänvisning till Expo kräver Håkan Bengtsson och Per Wirtén inskränkningar i demokratin. Slutklämmen i deras artikel är en upprepning av extremvänsterns budskap:

"Detta eskalerande våld kan inte bekämpas med samma medel som vanlig brottslighet, 'vanliga' mord och dråp. Det är inte normal brottslighet eftersom den har sin grund i en subkultur där våldet förhärligas och föraktet för demokratin och människovärdet är vägledande.

Polisiära insatser kan visserligen aldrig i sig själva lösa problemet. Men det börjar bli dags att ställa frågan och diskutera om inte gränsen är nådd och om samhället inte måste förklara krig mot högerextremismen. Vilket kan innebära att föreningsfrihet och yttrandefrihet för dessa grupper skjuts åt sidan. Var går gränsen? Har vi inte redan nått den? Det är hög tid att ställa sig frågan - Innan det är för sent."

En sammanfattning av Bengtsson och Wirténs artikel återgavs i Expressen den 24 april av anarkisten Nina Lekander. Lekander är kolumnist i Expressen men också medlem i Arenas redaktion. Ett ovanligt åskådligt exempel på hur extremvänstern bedriver sin "*opinionsbildande*" verksamhet.

Trådarna löper samman

Mönstret i det revolutionära nätverket kring massinvandring och mångkulturell samhällsomvandling har varit synligt i många år men har blivit ännu tydligare i och med tillkomsten av Expo. Namnet på (pseudonymen för?) Expos tidigare redaktör, M Karlsson, återfinns även i Ung Vänsters tidning, Röd Press. Expos nuvarande redaktör, Andreas Rosenlund, skriver också i Röd Press. Ung Vänsters ordförande Jenny Lindahl skriver i Expo.

“Att känna eller t o m tycka att den vita rasen är underlägsen på alla upptänkliga plan är naturligt med tanke på dess historia och nuvarande handlingar. Låt den vita rasens västerland gå under i blod och lidande. Leve det mångkulturella, rasblandade, och klasslösa ekologiska samhället! Leve anarkin!”

Tobias Hübinette i Creol nr 1, 1996

Tobias Hübinette - eller Erik Johansson?

Expos researchanställda Tobias Hübinette rekryterades direkt från Antifascistisk Aktion. Som vi berättat i Fri Information nr 3, 1996, har Hübinette flera gånger dömts för terroristliknande verksamhet, sabotage, hot m.m. Hübinette hatar den vita rasen i allmänhet och svenskar i synnerhet. Intressanta är hans kontakter med andra svenskhatare, t ex Kurdo Baksi, redaktör för tidningen Svartvitt, yngre bror till riksdagsledamoten Nalin Baksi och kolumnist i Dagens Nyheter, där han regelbundet återkommer med skildringar av avskyvärda svenskar och ädla invandrare. I nr 1, 1996 intervjuade Svartvitt Tobias Hübinette om hans erfarenheter som koreanskt adoptivbarn.

Hübinette beskriver sitt hat mot rasistiska svenskar "... valde jag att i vardagslivet inte längre tåga och ta emot. Jag började helt enkelt attackera och mer eller mindre misshandla personer som betedde sig rasistiskt i min närhet. Det kunde röra sig om allt från fullfjädrade skinheads, till barn i skolåldern eller äldre herrar och damer."

Som Fri Information berättade i nr 4, 1996 skrev Tobias Hübinette i det mångkulturella magasinet Creol nr 1, 1996 och tillönskade den vita rasen en undergång i blod och lidande.

Chefredaktör för Creol är Aktuell-redaktören Christian Catomeris, som av programvärden Kurdo Baksi inbjöds föreläsa vid ABF Stockholms nu pågående föreläsningsserie om invandrare och invandring. Kurdo Baksi ingår liksom Juan Fonseca, Christian Catomeris och ett antal andra första- och andra generationens invandrare i den synliga grupperingen av ett nätverk, vars mål är att slussa in allt fler invandrare på viktiga positioner inom arbetarrörelsen för att öka den revolutionära vänsterns inflytande över media och politik.

Tobias Hübinettes research, undersökande journalistik, bedrivs genom att han under falskt namn, hittills vanligen **Erik Johansson**, söker medlemskap i ett antal föreningar och prenumererar på olika tidningar. Han uppger adress på Hägerstensvägen i södra Stockholm, i en villafastighet, vars ägare påstår sig inte känna till någon Erik Johansson.

Tobias Hübinette har liksom Andreas Rosenlund och de andra journalisterna på Expo skyddad identitet, eftersom man påstår sig hotas av nazister och högerextremister. Däremot pekar man gärna ut meningsmotståndare med namn och adress i förhoppningen att de skall bli misshandlade eller åtminstone hotade av Antifascistisk Aktion. Så har också skett i flera fall. Såväl den anonyme M Karlsson som den skyddade Andreas Rosenlund har i olika intervjuer och artiklar beklagat sig över att även påstådda nynazister beviljats skyddad identitet.

Den godtrogne skulle möjligen förvänta sig att Expo och redaktör Rosenlund tog avstånd från Hübinettes olagliga aktioner, för vilka han dömts, hans erkännande av att ha misshandlat barn och äldre och hans uppenbara rasism. Det är förstas tvärtom. I Expo nr 4-5, 1996 hyllas Tobias Hübinette på ledarplats: *"...har invandrarbakgrund och har därför utsatts för trakasserier och hot från rasister. Under en period av sitt liv drogs han till anarkismen och deltog för några år sedan i bildandet av en AFA-grupp för att, med hans egna ord, "slå tillbaka mot rasisterna". Under den tiden var han en fullfjädrad sekterist som gjorde en rad dumheter. Efter omfattande interna bråk utslöts han dock ur AFA. För två år sedan kom han i kontakt med seriösa forskare och journalister som bevakar extremhögern, och har sedan dess gjort upp med sitt tidigare liv. Han är en skicklig researcher och vi som lärt känna honom hyser största förtroende för honom"*.

Såvitt känt är består Tobias Hübinettes enda skicklighet i att utge sig för att heta Erik Johansson, bosatt på Hägerstensvägen. Det lär inte tillföra Expo värst mycket information.

*

"Den kris västvärlden upplever på 90-talet är både ekonomisk-politisk och moralisk-kulturell. Vi upplever just nu de sista dödsryckningarna hos den kultur som under 500 år närmast förintat alla andra kulturer och alla andra arter. En sådan kultur vägrar att gå under utan att

slutföra sitt värv: förintandet av allt liv på jorden i form av ett allomfattande globalt krig och den slutgiltiga miljökollapsen."

Tobias Hübinette i SvartVitt, ung mångkulturell tidskrift nr 1, 1996

I samma ledare erkänner Expo att man har tipsare inom poliskåren. Rimligen har väl Expo svårt att betala sina tipsare lika mycket som kvällspressen, men bevisligen har man i det s.k. kalendariet vid flera tillfällen publicerat uppgifter, som aldrig återfunnits i riks- eller lokalpress. Det är bedrägligt att etiken inom poliskåren är så låg att man tjallar för journalister.

Konsekvenserna har ju bl. a kunnat iakttas inom Palmeutredningen, där Lisbeth Palme, vis av erfarenheten, vägrade att lämna uppgifter till polisen. Poliserna Mikael Lund och Ola Thunberg räknas på Expos sistasida upp bland dem som stöder Expo. Lund och Thunberg har i flera år varit verksamma som ungdomspoliser i Stockholm och för några år sedan författat Stockholmspolisens rapport om ungdomsgängen i huvudstaden, i det längsta hemligstämplad.

Gängen delades in i rasister (svenskar) och kriminella (invandrare). Det är beklämmande att dessa två poliser, som bättre än de flesta vet att 70-80 procent av gatuvåldet i Stockholm begås av invandrarungdomar, stöder Expokalendariets ensidiga rapporter om enbart svenskar som våldsvärkare och enbart invandrare som offer.

Som bekant har massmedia bjudit över varandra i hyllningarna av Expo och dess kalendarium. Eftersom Expo i en annan del av ovan citerade ledare erkänner att Hübinettes kriminella bakgrund "*varit välkänd bland ett stort antal journalister*", hade man kanske kunnat förvänta sig att åtminstone påstått seriösa ledarskribenter och kommentatorer hade haft vissa invändningar. Så var emellertid inte fallet, vilket väl ytterligare bestyrker de nära sambanden mellan extremvänstern och mediaetablissemangen.

Rättssamhällets förfall

När vänsteraktivister genom att krossa skyltfönstren till de butiker som sålde Ultima Thules skivor lyckades förhindra försäljningen av dessa, berömdes detta av media. Det ansågs vara en stor seger för demokratin. Demokratin kännetecknas dock av respekten för andras värderingar och rättsstaten allas likhet inför lagen. I Sverige mäts däremot med dubbla måttstockar, en för dem som har de rätta och godkända "*humana*", värderingarna och en annan för dem som tänker själva.

Svenska ungdomar berövas sin rätt att protestera. Skolorna utsätter eleverna för en massiv hjärntvätt av ett slag som vi känner igen från Hitlertyskland och Sovjetunionen. Unga, som inte accepterar en mångkulturell omvandling av Sverige, konfronteras med ett massivt åsiktsförtryck, samtidigt som de med egna ögon kan se att demokratin numera endast är till för dem som har de "*rätta*" åsikterna. Risker är uppenbar att de på sikt inte ser någon annan möjlighet än att söka sig till verkligt rasistiska och antidemokratiska organisationer.

Invandringen och elitens svekfulla och kortsiktiga ställningstagande för globalisering och mångkulturalitet och mot svenskarna och svenska värden riskerar att i kombination med negativ juridisk och ekonomisk särbehandling av svenskar bli de verkliga orsakerna till att en livskraftig nazistisk rörelse skapas.

Makthavarnas perspektiv

Skälen till den politiska klassens ställningstagande är inte helt enkla att analysera. Till stor del rör det sig om inkompetens, konformism och feghet. De personliga intressena får gå före landets väl. Det svenska samhället gynnar inkompetenta jäsägare på bekostnad av personer med gott omdöme, personlig integritet, duglighet och civilkurage. Att inkompetensen länge styrt Sverige har under de senaste regeringarna blivit allt mer uppenbart.

Oförmågan att handskas med massinvandringen kombineras med oförmågan att hantera den inhemska ekonomiska krisen, massarbetslösheten, förfallet inom de offentliga verksamheterna och oförmågan att försvara svenska intressen inom EU. Än mindre klarar regeringarna att anpassa sig till den nya ekonomiska världsordningen, där allt mer av industriproduktionen flyttas från västvärlden till Östeuropa och Sydostasien.

Det är emellertid inte enbart frågan om inkompetens. När det gäller massinvandringen och den mångkulturella visionen har det visat sig att ledarna inom näringslivet allt som oftast tar ställning mot Sverige och svenska nationella intressen.

Utförsäljningen till utlandet av inte enbart svenska industriföretag utan bortslumpandet till utländska ekonomiska intressen av mineraltillgångar, vattenkraft och kärnenergi, fastigheter, markområden och allemansrätten reducerar i snabb takt möjligheterna till nationellt självbestämmande.

Inom invandrings- och invandrapolitiken är nyliberalernas och extremvänsterns ställningstaganden påfallande ofta identiska. Båda sidor förespråkar det gränslösa samhället och den totalt fria invandringen. Så länge det rör sig om politiskt tämligen betydelselösa fraktioner inom tokhögern och tokvänstern kan det kanske negligeras. Betydligt allvarigare är att finna partiledarna Maria Leissner, Bengt Westerberg (fp) och Alf Svensson skriva under samma upprop mot regeringens flyktingpolitik som Gudrun Schyman och att upptäcka att Moderata ungdomsförbundet har identisk uppfattning med Ung Vänster, när det gäller invandrings- och flyktingpolitiken.

Hoten mot demokratin

Skinnhuvuden och unga nazister rekryteras främst bland arbetslösa och lågutbildade, mer eller mindre socialt utslagna arbetarungdomar, som saknar kunskap om vad nazismen innebar ideologiskt- allt från judeutrotning till planekonomi. Det rör sig mer om ett ekonomiskt och socialt problem än ett ideologiskt ställningstagande.

Nazismen utgör för närvarande - till skillnad från extremvänsterns omstörtande verksamhet och invandringens samhällsnedbrytande effekter - inget hot mot det svenska samhället. Nazismen kan däremot på sikt bli ett hot, om politikerna och övriga makthavare fortsätter på den inslagna vägen.

De senaste decenniernas massinvandring hotar redan demokratin. Allt oftare hörs krav på makt och inflytande från självutnämnda ledare för invandrarna, som likt en ockupationsmakt strävar efter att befästa sina ställningar. I debattartiklar, tidningsintervjuer, radio- och TV-program hotar figurer som Kurdo Baksi, Mauricio Rojas, Alexandra Pascalidou och deras likar att "*invandrarna*" kommer att göra blodig revolt, om de inte ges makt och inflytande omedelbart.

Massinvandringen medför att det svenska folket efter hand byts ut mot främmande folkgrupper. Det vore snarast underligt, om detta inte förr eller senare föder en stark motreaktion. Varför skulle svenska ungdomar i längden stillatigande se på när deras land i realiteten ockuperas? Och varför skulle svenska ungdomar, som ser hur främlingar ges företräde till arbete och bostad och även i andra avseenden gynnas på svenskarnas bekostnad, vara mer beskedliga än invandrarungdomarna? Har inte även svenska ungdomar rätt att kräva "*respekt*"?

Om företrädarna för de demokratiska partierna till följd av en felaktig politik betraktas som lögnare och förrädare, finns risk att nazismen kan komma att uppfattas som den enda kraft som bjuder motstånd mot en ockupation.

En grundläggande förutsättning för att den svenska demokratin skall bestå är att de valda representanterna för det svenska folket börjar erinra sig vilkas intressen de är valda att företräda.